ML. - 1 - L. 4961/1.

KONINKRIJK BELGIE. ROYAUME DE BELGIQUE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE. AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 4e November 1955 door de Minister van Economische Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van koninklijk besluit "tot vaststelling van het statuut van het personeel bij het secretariaat van de Centrale Raad voor het bedrijfsleven en van het personeel bij de gemeenschappelijke diensten van de Centrale Raad voor het bedrijfsleven en van de bedrijfsraden", heeft de 12e Januari 1956 het volgend advies gegeven :

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre des Affaires économiques, le 4 novembre 1955, d'une demande d'avis sur un projet d'arrêté royal "fixant le statut du personnel du secrétariat du Conseil central de l'économie et du personnel des services communs au Conseil central de l'économie et aux conseils professionnels", a donné le 12 janvier 1956 l'avis suivant :

Volgens het opschrift strekt het ontwerp er toe, het statuut van het personeel van het secretariaat van de Centrale Raad voor het bedrijfsleven en van het personeel bij de gemeenschappelijke diensten van de Centrale Raad en de bedrijfsraden vast te stellen.

Al is het denkbaar dat personeel, dat voor twee of meer onderscheiden openbare instellingen werkt, hiërarchisch van het bestuur van iedere instelling afhangt, toch kan men zich moeilijk voorstellen hoe dit personeel in organiek opzicht gemeenschappelijk van al deze instellingen deel zou uitmaken, dit wil zeggen van elk dezer instellingen zou afhangen voor wat aanwerving, bevordering, bezoldiging en tuchtregeling betreft.

In feite verschilt het personeel dat én voor de Centrale Raad voor het bedrijfsleven én voor de bedrijfsraden werkzaam is, alleen hierin van het personeel dat uitsluitend voor de Centrale Raad voor het bedrijfsleven werkt, dat het gedeeltelijk ter beschikking van de bedrijfsraden staat en inzover hiërarchisch daarvan afhangt. Er is geen reden om ook dit personeel niet tot het secretariaat van de Centrale Raad voor het bedrijfsleven te rekenen; het dient dan ook geen bijzondere benaming te krijgen; het ontwerp kan volstaan met te bepalen, dat de raad zijn personeel kan gelasten, voor de bedrijfsraden te werken als deze daarom verzoeken.

\+

\+ \+

.../...

In de inleiding hoeft niet te worden verwezen naar het koninklijk besluit van 3 Januari 1955 betreffende het organiek kader van het personeel waarvan het ontwerp het statuut vaststelt. Het statuut gaat immers niet uit van het kader; het is dit kader dat moet aansluiten bij de regelen van het statuut.

\+

\+ \+

Een aantal bepalingen van het ontwerp, met name de artikelen 5, derde en vierde lid, 8, tweede lid, 10, 17, vijfde lid, 21, 23, derde lid, 29, tweede lid, en 32, tweede lid, verlenen het dagelijks bestuur rechtstreeks de bevoegdheid tot het nemen van maatregelen die noch voorbereidend noch louter uitvoerend zijn, maar integendeel beslissingen waarbij de raad zelf zich moet neerleggen.

Volgens de wet van 20 September 1948 echter is de Centrale Raad voor het bedrijfsleven het orgaan van de gelijknamige openbare instelling. Wel geeft deze wet de Koning bevoegdheid om het statuut van het personeel dezer openbare instelling te bepalen, met andere woorden, om de onderscheiden rechten en plichten van personeel en instelling te omschrijven, maar deze toekenning van bevoegdheid sluit niet in, dat de Koning ook nog de prerogatieven van de raad ten aanzien van de verhoudingen tussen personeel en instelling zou kunnen beperken.

.../...

Naar het oordeel van de Raad van State dient het ontwerp, evenals het besluit van de Regent van 6 Maart 1950 houdende vaststelling van de voorschriften omtrent de werkwijze van de Centrale Raad voor het bedrijfsleven, aan het in artikel 9 van dat besluit ingestelde dagelijks bestuur rechtstreeks alleen de bevoegdheid te verlenen tot het nemen van voorbereidings- en uitvoeringsmaatregelen, terwijl aan de raad de mogelijkheid zou worden gelaten om, in de mate waarin hij dit nuttig acht, de bevoegdheid tot beslissen aan dit dagelijks bestuur op te dragen.

\+

\+ \+

Het ontworpen statuut gelijkt op dat van het Rijkspersoneel. Het vertoont nochtans met dit laatste een essentieel verschilpunt.

Terwijl de leden van het vast Rijkspersoneel stabiliteit in hun ambt genieten en daaruit niet kunnen worden ontslagen dan in de bij artikel 107 van het koninklijk besluit van 2 October 1937 uitdrukkelijk bepaalde gevallen, worden de beambten van het secretariaat van de Centrale Raad voor het bedrijfsleven, volgens artikel 3 van het ontwerp, voor onbepaalde tijd benoemd en kunnen zij, krachtens artikel 32, met opzegging van hun ambt worden ontheven.

Dat men ten gunste van beambten, die de wet onder het stelsel van de maatschappelijke zekerheid plaatst, geen regime van terbeschikkingstelling wegens ambtsopheffing of wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst invoert, is aan te nemen, maar minder begrijpelijk is dat

.../..

niet tijdelijke beambten,voor wie een statutaire regeling geldt, kunnen worden afgedankt, zij het met opzegging, zonder dat de overheid haar beslissing hoe dan ook hoeft te rechtvaardigen.

Zodanig reglement kan de bepalingen van het statuut inzake tuchtregeling en inzake terbeschikkingstelling wegens ziekte of gebrekkigheid alle kracht ontnemen. Wanneer men aan een bestuursoverheid een zodanige bevoegdheid toekent, schijnt men het beginsel over het hoofd te zien, volgens hetwelk een bestuursoverheid geen beslissingen kan nemen die niet, uitdrukkelijk of anderzins, door het belang van de dienst zijn gemotiveerd.

Aangezien, buiten de in artikel 33 omschreven gevallen, geen andere gevallen van door het belang van de dienst te verantwoorden afdanking na de proeftijd denkbaar zijn dan het geval van ambtsopheffing en het geval van ambtsontheffing in het belang van de dienst, is de Raad van State van oordeel dat het in de lijn van het ontwerp zou liggen, in artikel 32, eerste lid, te bepalen, niet dat geen beambte zonder opzegging van zijn ambt kan worden ontheven behalve in de gevallen bedoeld onder de artikelen 3, 29, 30, 33 en 34, maar wel dat de beambten, met opzegging, wegens ambtsopheffing of wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst van hun ambt kunnen worden ontheven.

\+

\+ \+

.../...

Ofschoon de wet de Koning de zorg opdraagt, het statuut van het personeel van het secretariaat van de Centrale Raad voor het bedrijfsleven vast te stellen, bevat het ontwerp geen statuut voor het tijdelijk personeel. Het bepaalt dat de rechtsverhoudingen tussen dat personeel en de raad worden geregeld door een contract, waarvan het zelf de bepalingen vaststelt.

Naar het oordeel van de Raad van State moet de Regering, nu zij de toestand van het tijdelijk personeel van de Centrale Raad niet statutair regelt, de raad zelf de rechten en plichten van dat personeel bij contract laten vaststellen, zoniet zou zij inbreuk maken op de autonomie welke deze openbare instelling krachtens de wet bezit.

Het is derhalve niet de taak van de Regering, een model van wervingscontract zoals er een bij het ontwerp gevoegd is voor te schrijven.

Overigens mag dit contract, zelfs indien de raad het vaststelt, geen bepalingen bevatten die met de wet op de bediendenarbeidsovereenkomst in strijd zijn, zoals artikel 5, dat onverenigbaar is met artikel 3 van die wet.

+

\+ +

.../...

Voorts zijn bij een aantal bepalingen van het ontwerp en sommige passussen uit het daarbij horende verslag nog bijzondere opmerkingen te maken.

Luidens artikel 1, e, moeten de kandidaten de vereiste lichaamsgeschiktheid tot het uitoefenen van het te begeven ambt bezitten; deze wordt geconstateerd door een vanwege het dagelijks bestuur erkend geneesheer.

Volgens deze tekst schijnt de geneesheer de tot het uitoefenen van het te begeven ambt vereiste lichaamsgeschiktheid niet alleen te moeten constateren maar ook te moeten bepalen.

Deze interpretatie wordt echter tegengesproken door een plaats in het verslag waaruit blijkt, dat de geneesheer de voorschriften van het koninklijk besluit van 30 Maart 1939 tot bepaling en contrôle van de lichamelijke voorwaarden welke van de kandidaten voor openbare betrekkingen vereist worden, moet kennen en als leidraad nemen.

De aldus opgestelde en gecommentarieerde regel is weinig duidelijk. Het ware beter in het ontwerp zelf voor te schrijven, dat de kandidaten moeten voldoen aan de algemene en eventueel bijzondere eisen gesteld in het koninklijk besluit van 30 Maart 1939.

\+

\+ \+

.../...

Uit een andere plaats in het verslag (p.5) blijkt dat de raad, naar de opvatting van de stellers van het ontwerp, niet verplicht is een openbare oproep tot de kandidaten te richten.

Deze opvatting is onverenigbaar met de formele voorschriften van artikel 11 van de wet van 3 Augustus 1919 en 27 Mei 1947, volgens hetwelk, voor elke benoeming tot bezoldigde openbare ambten of betrekkingen, gedurende ten minste vijftien dagen een openbare oproep tot de kandidaten moet worden gedaan.

\+

\+ \+

In artikel 4 ware het nauwkeuriger te schrijven : "binnen de grenzen van het organiek kader". Het verslag aan de Koning schijnt er op te wijzen, dat voorlopige aanwervingen kunnen plaats hebben niet alleen ter vervanging van geschorste of ter beschikking gestelde personeelsleden,maar ook van niet ter beschikking gestelde zieke of gebrekkige personeelsleden ; men kan zich dus afvragen of het ontwerp, waar het voorlopige aanwerving alleen binnen de grenzen van het organiek kader mogelijk maakt, geen hinderpaal vormt voor de voorlopige vervanging van deze laatste categorie van personeel. Ziekte of gebrekkigheid van een personeelslid maakt zijn betrekking niet vacant zolang hij niet ter beschikking is gesteld.

\+

\+ \+

.../...

Terwijl artikel 2 in elke categorie van beambten een hiërarchie der rangen inricht, waarvan sommige evenwel op gelijke voet worden gesteld, beperkt artikel 5 zich er toe, naar deze hiërarchie te verwijzen en voor te schrijven dat de bevorderingen tot een hogere rang in een zelfde categorie verleend worden aan de personeelsleden die de beste beoordeling hebben verkregen en die voor het uitoefenen van het aan de hogere rang verbonden ambt geschikt worden geacht.

Ofschoon men uit de bewoordingen van deze bepaling de regel naar voren kan halen, dat tot hogere functies die bijzondere bekwaamheid vereisen alleen kunnen worden benoemd de personeelsleden van lagere rang die deze bekwaamheid bezitten, doen dezelfde bewoordingen niet uitschijnen of de toegang tot een hogere rang al dan niet is voorbehouden voor de personeelsleden die de onmiddellijk lagere rang bekleden.

Het ontwerp zou hieromtrent klaarheid moeten brengen.

\+

\+ \+

Artikel 5, tweede lid, bepaalt bovendien, dat bevorderingen tot een hogere rang door de raad worden verleend op voorstel van het dagelijks bestuur. Daar het voorstel van het dagelijks bestuur de raad niet kan binden, vervange men "voorstel" door "met redenen omkleed advies", zodat de raad niet verplicht wordt nieuwe voorstellen te eisen wanneer hij zich met de eerst gedane voorstellen niet kan verenigen.

\+

\+ \+

.../...

Het derde lid van hetzelfde artikel regelt de overgang naar een hogere categorie.

Aan het examen waarin het personeelslid moet slagen om van categorie te veranderen, geve men de benaming "examen voor overgang naar de hogere categorie", in plaats van "toelatingsexamen".

+

\+ +

Voorts zegt het ontwerp niet, of de diensten welke het personeelslid gedurende de proeftijd of als tijdelijke heeft verricht, al dan niet medegeteld moeten worden bij de berekening van de vier jaren dienst die voor overgang naar de hogere categorie zijn vereist.

+

\+ +

In elke vacature in het kader kan, volgens het vierde lid van hetzelfde artikel, worden voorzien hetzij door recrutering, hetzij door bevordering in de categorie zelf, hetzij door overgang naar de hogere categorie, hetzij door aanwerving als tijdelijke.

.../...

Het lijkt wel of de tekst van deze bepaling door haar al te grote beknoptheid de gedachte van de stellers van het ontwerp te kort doet. Het is immers zeer onwaarschijnlijk, dat men het de personeelsleden van een lagere categorie wil mogelijk maken over te gaan naar andere betrekkingen van de hogere categorie dan die welke met de laagste rangen in de hiërarchie van deze categorie overeenstemmen.

Bovendien is deze bepaling in strijd met artikel 4, dat aanwerving van tijdelijke personeelsleden alleen toelaat voor tussentijds of buitengewoon werk. In het onderhavige geval voorziet de overheid feitelijk niet in de vacature, maar beoordeelt zij er zich bij te beslissen dat de betrekking vacant zal blijven, hetgeen haar niet moet verhinderen eventueel een tijdelijk personeelslid aan te werven voor buitengewoon werk zo daaraan behoefte bestaat.

\+

\+ \+

Uit wat voorafgaat volgt, dat artikel 5, een der belangrijkste van het ontwerp, in zijn huidige redactie vaak aanleiding kan worden tot beroep ; het verdient dus opnieuw te worden onderzocht.

\+

\+ \+

.../...

In artikel 6, namelijk is de passus : "die, volgens hun beoordeling, geschikt zijn om het te begeven ambt waar te nemen", is er verwarring tussen twee wel onderscheiden begrippen : verdienste en geschiktheid ; men zegge liever : "die, volgens hun beoordeling, in aanmerking komen om in het te begeven ambt te worden benoemd".

\+

\+ +

In artikel 14 voege men de woorden "de raad" in, tussen de woorden "doel" en "het dagelijks bestuur".

\+

\+ +

In het laatste lid van artikel 17 kan het woord "maximum" zonder bezwaar worden geschrapt. Dit lid kan bovendien zeer goed worden aangevuld met een bepaling in de aard van artikel 18, tweede lid, van het koninklijk besluit van 7 Augustus 1939, volgens hetwelk een bezwaarschrift opschorting medebrengt voor zover dit in het belang van de indiener vereist is.

\+

\+ +

.../...

In artikel 18, tweede lid, kunnen de woorden "bij wijze van uitzondering" onmogelijk ook op het 2° slaan.

Voor dit artikel stelt de Raad van State dan ook volgende lezing voor :

"Nochtans kan de Raad, bij wijze van uitzondering, op schriftelijk voorstel van de secretaris en bij een met redenen omklede beslissing, afwijken van de bepalingen inzake voor het Rijkspersoneel in aanmerking komende diensten, door mede rekening te houden met de in overheidsdienst verrichte diensten.

Hij kan eveneens de gelijkstellingen ... enz. ...".

\+

\+ \+

Aangezien het dagelijks bestuur niet verplicht is een deel van zijn bevoegdheid tot het bepalen van de wedde aan de secretaris op te dragen, zou het juister zijn de inleidende zin van het derde lid van dit artikel te doen eindigen op de woorden "met name".

Voor het vierde lid van hetzelfde artikel wordt de volgende tekst aanbevolen :

.../...

"Het dagelijks bestuur kan de secretaris opdracht geven de overige bevorderingen tot een hogere wedde te verlenen. Deze worden om de drie maanden vermeld in een overzichtsstaat, die aan de Regeringscommissaris wordt toegezonden".

\+

\+ \+

Artikel 20 zou beter worden gelezen als volgt :

"De personeelsleden genieten dezelfde geldelijke voordelen als bepaald zijn in de wet op ... Voor de berekening van de bij die wetgeving bepaalde vergoedingen wordt evenwel ...".

\+

\+ \+

In artikel 21 schrijve men "rechtverkrijgenden".

\+

\+ \+

.../...

Zonder betekenis tenslotte is de bepaling van artikel 33, 9°, die zegt dat de Raad ambtshalve en zonder opzegging uit hun ambt moet ontslaan de personeelsleden die reeds van ambtswege ontslagen of afgezet werden, want de betrokkenen hebben, op grond van de tegen hen uitgesproken tuchtstraf, reeds opgehouden tot het personeel te behoren zonder dat daarbij een opzegging was vereist.

Le projet a pour objet, selon les termes de son intitulé, de fixer le statut du personnel du secrétariat du Conseil central de l'économie et du personnel des services communs au Conseil central de l'économie et aux conseils professionnels.

S'il se conçoit qu'un personnel travaillant pour deux ou plusieurs établissements publics distincts puisse dépendre hiérarchiquement de la direction de chacun de ces organismes, on aperçoit malaisément comment ce personnel pourrait organiquement appartenir en commun à ces divers établissements, c'est-à-dire dépendre de chacun de ceux-ci pour le recrutement, l'avancement, la rétribution et la discipline.

En réalité, le personnel appelé à travailler, tant pour le Conseil central de l'économie que pour les conseils professionnels, ne doit se distinguer du personnel travaillant exclusivement pour le secrétariat du Conseil central de l'économie qu'en ce qu'il est mis partiellement à la disposition des conseils professionnels et se trouve placé, dans cette mesure, sous la dépendance hiérarchique de ceux-ci. Il n'y a pas de raison pour que ce personnel n'appartienne pas lui aussi au secrétariat du Conseil central de l'économie; il n'y a donc pas lieu de lui donner une qualification spéciale et le projet peut se borner à prévoir que le conseil peut enjoindre à ses agents de prêter leurs services aux conseils professionnels à la demande de ceux-ci.

\+

\+ \+

.../...

Il est inutile de mentionner au préambule l'arrêté royal du 3 janvier 1955 relatif au cadre organique du personnel dont le projet a pour objet de fixer le statut. En effet, le statut ne procède pas du cadre; c'est celui-ci qui doit s'adapter aux règles contenues dans le statut.

\+

\+ +

De nombreuses dispositions du projet, notamment les articles 5, alinéas 3 et 4, 8, alinéa 2, 10, 17, alinéa 5, 21, 23, alinéa 3, 29, alinéa 2, et 32, alinéa 2, attribuent directement au bureau le pouvoir de prendre des mesures qui ne sont ni préparatoires, ni de pure exécution, mais constituent, au contraire, des décisions devant lesquelles le conseil lui-même doit s'incliner.

Or, d'après la loi du 20 septembre 1948, le Conseil central de l'économie est l'organe de l'établissement public du même nom. Sans doute, cette loi attribue-t-elle au Roi le pouvoir de fixer le statut du personnel de cet établissement public, en d'autres termes, de déterminer les obligations et droits respectifs du personnel et de l'établissement, mais cette attribution de pouvoir n'implique pas que le Roi pourrait, par surcroît, en ce qui concerne les rapports entre le personnel et l'établissement, diminuer les prérogatives du conseil.

Le Conseil d'Etat estime que le projet devrait, comme l'arrêté du Régent du 6 mars 1950 déterminant les modalités de fonctionnement du Conseil central de l'économie, ne conférer directement au bureau prévu par l'article 9 de cet arrêté que le pouvoir de prendre des

.../...

mesures préparatoires et d'exécution, et laisser au conseil la faculté de déléguer au bureau les pouvoirs de décision qu'il estime utile de lui abandonner.

\+

\+ +

Le statut que le projet tend à établir ressemble à celui des agents de l'Etat. Il s'en écarte toutefois sur un point essentiel.

Alors que les membres du personnel permanent de l'Etat jouissent de la stabilité d'emploi et ne peuvent être démis de leurs fonctions que dans les cas expressément prévus par l'article 107 de l'arrêté royal du 2 octobre 1937, les agents du secrétariat du Conseil central de l'économie sont, aux termes de l'article 3 du projet, nommés pour une période indéterminée et peuvent, en vertu de l'article 32, être déchargés de leurs fonctions moyennant préavis.

S'il se conçoit qu'on ne crée pas de régime de disponibilité par suppression d'emploi ou par retrait d'emploi dans l'intérêt du service en faveur d'agents que la loi soumet au régime de la sécurité sociale, il se comprend moins bien que des agents non temporaires, soumis à un régime statutaire, puissent être licenciés, même moyennant préavis, sans que l'autorité ait à justifier en quoi que ce soit sa décision.

Par l'effet de pareil règlement, les dispositions statutaires relatives au régime disciplinaire et au régime de disponibilité pour cause de maladie ou d'infirmité

.../...

peuvent demeurer lettre morte. En octroyant à une autorité administrative un pareil pouvoir, on semble perdre de vue le principe d'après lequel une autorité administrative ne peut prendre de décisions qui ne seraient pas motivées, expressément ou non, par le bien du service.

Etant donné qu'en dehors des cas prévus à l'article 33, il ne peut y avoir, après la fin de la période d'essai, d'autres cas dans lesquels le licenciement d'agents se justifie par l'intérêt du service que le cas de suppression d'emploi et celui du retrait d'emploi dans l'intérêt du service, le Conseil d'Etat estime qu'il serait conforme à l'économie du projet de prévoir, à l'article 32, alinéa 1er, non qu'aucun agent ne peut être déchargé de ses fonctions sans préavis hormis les cas prévus aux articles 3, 29, 30, 33 et 34, mais que les agents peuvent être déchargés de leurs fonctions, moyennant préavis, par suppression d'emploi ou par retrait d'emploi dans l'intérêt du service.

\+

\+ \+

Alors que la loi charge le Roi de fixer le statut du personnel du secrétariat du Conseil central de l'économie, le projet n'établit pas de statut pour le personnel temporaire. Il prévoit que les rapports entre ce personnel et le conseil seront régis par un contrat, dont il arrête lui-même les clauses.

Le Conseil d'Etat estime que du moment que le Gouvernement s'abstient de régler par la voie statutaire la situation des agents temporaires du Conseil central, il doit abandonner à celui-ci le règlement, par voie de contrat, des droits et obligations de ces agents, sous peine de porter atteinte à l'autonomie que la loi reconnaît à cet établissement public.

.../...

Il n'appartient donc pas au Gouvernement de prescrire un contrat-type d'engagement du genre de celui qui est annexé au projet.

Ce contrat ne peut, au surplus, même s'il est arrêté par le conseil, contenir des clauses contraires à la loi sur le contrat d'emploi, tel l'article 5 dont les termes sont incompatibles avec ceux de l'article 3 de cette loi.

\+

\+ +

En outre, certaines dispositions du projet et certains passages du rapport qui le précède appellent des observations particulières.

Aux termes de l'article 1er, c, les candidats doivent posséder les aptitudes physiques nécessaires à l'exercice de la fonction à conférer et celles-ci sont constatées par un médecin agréé par le bureau.

Ce texte paraît charger le médecin agréé non seulement de constater mais aussi de déterminer les aptitudes physiques nécessaires à l'exercice des fonctions.

Cette interprétation est toutefois contredite par le passage du rapport d'où il résulte que le médecin devra connaître, afin de s'en inspirer, les règles édictées par l'arrêté royal du 30 mars 1939 déterminant les aptitudes physiques requises des candidats aux emplois publics et en réglant la vérification.

La règle ainsi exprimée et commentée manque de netteté. Il serait préférable de prescrire, dans le projet lui-même, que les candidats doivent satisfaire aux conditions générales et éventuellement spéciales déterminées par l'arrêté du 30 mars 1939.

\+

\+ +

Il ressort d'un autre passage du rapport (p.5) que, dans la conception des auteurs du projet, le Conseil central ne sera pas obligé de faire un appel public aux candidats.

Pareille conception ne peut se concilier avec les termes formels de l'article 11 de la loi des 3 août 1919 et 27 mai 1947, d'après lequel toute nomination à des fonctions ou emplois publics rémunérés doit être précédée d'un appel public aux candidats pendant un délai de quinze jours au moins.

\+

\+ +

A l'article 4, il conviendrait, pour être précis, de se servir de l'expression "dans les limites du cadre organique". Etant donné qu'il semble ressortir du rapport au Roi que les engagements à titre intérimaire peuvent se faire en vue du remplacement non seulement d'agents suspendus ou mis en disponibilité , mais encore d'agents malades ou infirmes non mis en disponibilité, on peut se demander si, en n'autorisant les engagements à titre intérimaire que dans les limites du cadre organique, le projet ne fait pas obstacle au remplacement à titre intérimaire de cette dernière catégorie d'agents. En effet, la maladie ou l'infirmité d'un agent ne rend pas son emploi vacant aussi longtemps que l'intéressé n'a pas été mis en disponibilité.

\+

\+ +

Alors que l'article 2 établit au sein de chaque catégorie d'agents une hiérarchie des divers grades, certains de ceux-ci étant toutefois mis sur le même pied, l'article 5 se borne à se référer à cette hiérarchie et à prévoir que les avancements de grade au sein d'une même catégorie sont accordés aux agents qui ont été le mieux signalés et qui sont jugés aptes à remplir les fonctions attachées au grade supérieur.

Si l'on peut dégager des termes de cette disposition la règle selon laquelle ne pourront être nommés aux fonctions supérieures requérant des aptitudes spéciales que les agents de grade inférieur qui possèdent ces aptitudes, ces mêmes termes n'apprennent guère si l'accès à un grade supérieur est réservé ou non aux agents revêtus du grade immédiatement inférieur. Il serait utile que le projet s'exprimât clairement à ce sujet.

\+

\+ \+

L'article 5, alinéa 2, prévoit, en outre, que les avancements de grade sont accordés par le conseil sur proposition du bureau. Comme la proposition du bureau ne peut lier le conseil, il convient de remplacer le mot "proposition" par "avis motivé", afin de ne pas obliger le conseil à exiger de nouvelles propositions lorsque celles qui ont été faites en premier lieu ne lui agréent pas.

\+

\+ \+

.../...

L'alinéa 3 du même article règle l'accession des agents à une catégorie supérieure.

L'examen, à la réussite duquel le passage d'une catégorie à une autre est subordonné, gagnerait à être qualifié d'examen d'accession à la catégorie supérieure plutôt que d'examen d'admission.

\+

\+ \+

D'autre part, le projet omet de préciser si les services accomplis par l'agent pendant la période d'essai ou comme agent temporaire doivent ou non être comptés dans le calcul des quatre années de fonction requises pour l'accession à la catégorie supérieure.

\+

\+ \+

Selon l'alinéa 4 du même article, il peut être pourvu à chaque vacance qui se produit dans le cadre, soit par voie de recrutement, soit par voie de promotion au sein de la catégorie, soit par voie d'accession à la catégorie supérieure, soit par voie d'engagement à titre temporaire.

Les termes de cette disposition paraissent, dans leur concision excessive, trahir la pensée des auteurs du projet. Il est, en effet, peu probable que l'on veuille autoriser la promotion d'agents d'une

catégorie inférieure à des fonctions de la catégorie supérieure autres que celles qui correspondent aux grades les moins élevés de la hiérarchie dans cette catégorie.

Cette disposition est, au surplus, en contradiction avec l'article 4 qui ne permet l'engagement d'agents temporaires qu'à titre intérimaire ou pour des travaux extraordinaires. Dans l'hypothèse envisagée, l'autorité ne pourvoit, en réalité, pas à la vacance mais se borne à décider que l'emploi demeurera vacant, quitte à engager éventuellement un agent temporaire pour des travaux extraordinaires si le besoin s'en fait sentir.

\+

\+ \+

Il ressort de ce qui précède que l'article 5, qui est un des plus importants du projet et qui, dans son état actuel, est susceptible de faire naître de nombreux recours, mériterait un nouvel examen.

\+

\+ \+

A l'article 6, les termes "qui, d'après leur signalement, sont aptes à occuper l'emploi à conférer" confondent deux notions nettement distinctes, le mérite et l'aptitude; il serait préférable d'employer l'expression "qui, d'après leur signalement, sont susceptibles d'être nommés à l'emploi à conférer".

\+

\+ \+

A l'article 14, il conviendrait d'intercaler les mots "le conseil", entre les mots "d'éclairer" et "le bureau".

+

+ +

Au dernier alinéa de l'article 17, le mot "maximum" peut être supprimé sans inconvénient. Cet alinéa pourrait, au surplus, être complété utilement par une disposition semblable à l'article 18, alinéa 2, de l'arrêté royal du 7 août 1939, donnant un effet suspensif au recours dans la mesure où l'intérêt du réclamant le requiert.

+

+ +

A l'article 18, alinéa 2, les mots "à titre exceptionnel" ne peuvent se rapporter aussi au 2°.

Le Conseil d'Etat propose, dès lors, pour cette disposition, la rédaction suivante :

"Toutefois, le conseil peut, à titre exceptionnel, sur proposition écrite du secrétaire et par décision motivée, déroger aux dispositions relatives aux services admissibles pour les agents de l'Etat, en tenant compte aussi des services fournis dans les services publics.

Il peut aussi faire les assimilations ... ".

+

+ +

Etant donné que le bureau n'est pas obligé de déléguer au secrétaire une partie de ses pouvoirs en matière de fixation des traitements, la phrase liminaire de l'alinéa 3 du même article serait plus exacte si elle se terminait par le mot "notamment".

Quant à l'alinéa 4 du même article, il serait mieux rédigé comme suit :

"Le bureau peut charger le secrétaire d'accorder les autres avancements de traitement. Ceux-ci sont consignés trimestriellement dans des états récapitulatifs qui sont transmis au commissaire du Gouvernement".

\+

\+ +

L'article 20, de son côté, gagnerait à être rédigé en ces termes :

"Les agents bénéficient d'avantages pécuniaires identiques à ceux qui sont prévus par la loi sur ... Toutefois, pour le calcul des indemnités prévues par cette législation, il est ... ".

\+

\+ +

A l'article 21, il convient d'écrire "ayants droit".

\+

\+ \+

Enfin, la disposition qui fait l'objet de l'article 33, 9°, et selon laquelle le conseil doit prendre la décision de démettre d'office et sans préavis de leurs fonctions des agents qui sont déjà démis d'office ou révoqués, est dénuée de signification, puisque, par l'effet de la peine disciplinaire encourue, ces agents ont déjà cessé de faire partie du personnel sans pouvoir invoquer le bénéfice du préavis.

De kamer was samengesteld uit

de Heren : J.SUETENS, eerste-voorzitter,
Messieurs : premier président,

D.DECLEIRE, raadsheren van State,
K.MEES, conseillers d'Etat,

F.DUCHENE, bijzitters van de afdeling wetgeving,
J.LIMPENS, assesseurs de la section de législation,

J.CYPRES, adjunct-griffier, griffier
greffier adjoint, greffier.

De overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. MEES.Het verslag werd uitgebracht door de H.ROMBAUT, substituut.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER,

(get.) J.CYPRES.

La chambre était composée de

La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M.MEES. Le rapport a été présenté par M.ROMBAUT, substitut.

DE VOORZITTER - LE PRESIDENT,

(get.) J.SUETENS.